

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 3 вересня 1981 року

№ 106 [2990]

Ціна 2 коп.

Одна на все життя

В Онуфріївці відбулося урочисте посвячення у професію молодих учителів.

...У районному Будинку культури гомінко й урочисто. Куди не кинеш еком — привітні усмішки людей, море квітів... Педагоги, трудова біографія яких почалася кілька днів тому, сидять у першому ряду. А з трибуни завідувач районним відділом народної освіти В. О. Пасичник представляє присутнім кожного з новоприбулих: де звився, куди направлений працювати, за яким фахом.

До молодих освітан, що прибули з різних педагогічних інститутів республіки, звернувся секретар райкому партії А. М. Бабуба і голова виконкому районної Ради народних депутатів А. І. Кондратенко.

Молодим педагогам вручили букети квітів та книги видатного педагога-земляка Василя Олександровича Сухомлинського «Павлиська середня школа».

Багато уваги приділяють в Онуфріївському районі молодому педагогічному поповненню. Причому, на першій педраді в Павлиській десятирічці після урочистого прийому в члени педколективу школи кожен молодий спеціаліст-новачок одержав посвідчення про зарахування його до «Школи молодого сухомлинця». На заняттях цієї школи, які проходять раз на місяць, молоді вчителі знайомитимуться з традиціями нашої десятирічки, експериментальною та науково-дослідницькою лабораторією, котрі очолював В. О. Сухомлинський; з досвідом роботи таких ветеранів-педагогів, як В. Т. Доросан, Г. Г. Шевченко, Г. Я. Возченко, К. М. Жаленко, А. Ф. Барвінський.

«Учитель живе до того часу, поки він вчиться; як тільки він перестає вчитися, в ньому вмирає вчитель», — ці слова К. Д. Ушинського люблять повторювати в нашій школі. Хочеться, щоб їх запам'ятала на все життя і молоді, яка присвятила себе нелегкій і почесній професії народного вчителя.

Г. НАСТАСЬВ, директор Павлиської середньої школи імені В. О. Сухомлинського, заслужений учитель республіки.

ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

Буде колектив

Що 8,2—9 кілограмів молока від корови надають шодоби трудівниця колгоспу імені Чкалова Петрівського району. Товариство продукції — майже дев'яносто процентів.

А лідирує в колгоспному змаганні комсомолка Олександра Мороз, яка вже надала більше двох з половиною тисяч кілограмів молока від кожної з 25 корів. Успішно трудяться і Марія Ганьківська та Оксана Миколишина. Вони прагнуть подолати у випускному році тригектний рубіж.

Доброю підмогою у праці дівчат служать постійна взаємодопомога, об'єднання за результатами одної. З нового року

комсомолки об'єднуються в комсомольсько-молодіжний колектив доярок, перший у колгоспі.

М. ПОЛИЩУК.

Знову перша

Вже кілька років очолює змагання молодих доярок Ульянівського району Світлана Єгорова з колгоспу імені Карла Маркса. За нісім місяців випускного року Світлана надала від кожної корови по 2730 кілограмів молока. Вона знову прагне стати чотиритисячницею.

Л. КОРОТКОВ.

Молоде поповнення

Після зльоту-зустрічі випускників загальноосвіт-

ніх шкіл, які виявили бажання працювати у тваринництві, прийшло молоді поповнення і на свинофермі та МТФ колгоспу імені Ульянова Олександрівського району.

Вчорашні десятикласники із села Підлісного Валерій Сімакович і Юрій Макаров працюють нині на комплексі. Інтенсивно відгодівля свиней. Вони ремонтують механізми, трудяться на кормокухні. Роботою комсомольців задоволені хлопці старанні, дбайливі. А їхні однокласники Микола Губенко та Микола Ковальський вирішили працювати на молочно-товарній фермі рідного господарства. Туди ж прийшов і вчорашній воїн Олександр Бровницький.

В. ГРЕБІННИК, завідувач відділом комсомольських організацій Олександрівського райкому ЛКСМУ.

ФОТОРЕПОРТАЖ

ПОЛЕ ПОКЛИКАЛО

Нарешті темні заголіві силосу молоді нормодобувачки колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району. В ці дні приклад ударної праці показує колгоспний воїн, комсомолец Володимир Рукавишников. За чотири роки роботи в цьому господарстві він досконало оволодів спеціальністю шофера. Його автомобіль не просто оновив у гарну жниву пору. І нині Володимир щодня, вичищує по півтори норми.

Комсомолец Олександр Зубов трудиться на силосозбиральному комбайні, щодня перекидає зміни норми. На знімку ж: угорі — на полі колгоспу «Дружба» іде заготівля силосу; в центрі — комбайнер О. ЗУБОВ; внизу — шофер В. РУКАВИШНИКОВ.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

ПЛЕНУМИ

На порядку денному пленуму Олександрівського міського ЛКСМУ України стояло питання «Про роль штабів і постів «Комсомольського прожектора» у підвищенні трудової і громадської активності молоді».

З доповіддю виступив перший секретар міського комсомолу Григорій Штеця.

В обговоренні доповіді взяли участь інженер фабрики діагностичних паперів Г. Бец, завідувач заводу підйомно-транспортного обладнання А. Кулик, начальник штабу «Комсомольського прожектора» виробничого об'єднання «Олександрія» Г. І. Л. Я. В. Чоловський, начальник штабу «Комсомольського прожектора» електромеханічного заводу О. Педь та інші.

Пленум розглянув також організаційне питання.

У зв'язку з переходом на роботу за фахом пленум ухвалив Володимира Бесараба від обов'язків другого секретаря міського комсомолу.

Другим секретарем Олександрівського міського комсомолу обраний Василь Тяглий, який до цього був заступником секретаря комітету комсомолу виробничого об'єднання «Олександрія-угілля».

У роботі пленуму взяли участь завідувач орг-

відділом Олександрівського міського Компартії України М. М. Ягоденко та другий секретар обкому ЛКСМУ України А. В. Перевозник.

Відбувся пленум Голованівського райкому ЛКСМУ України, який розглянув питання «Про роботу і завдання комсомольських організацій району по дальшому керівництву піонерськими організаціями».

З доповіддю виступив перший секретар райкому комсомолу Андрій Кудряченко.

В обговоренні доповіді виступили вчителька Пергонівської середньої школи Н. Римар, секретар комсомольської організації Голованівської середньої школи № 1 Н. Іванова, директор районного Будинку піонерів К. А. Лукасевич та інші.

Було також заслухано інформацію про виконання критичних зауважень і пропозицій, висловлених на XXXVI районній звітно-виборній комсомольській конференції; звіт про роботу членів райкому комсомолу. Затверджено норму представництва на XXXVII районну звітно-виборну комсомольську конференцію.

В роботі пленуму взяла участь секретар Голованівського райкому Компартії України Л. Ф. Гладенька.

СТИЛЬ РОБОТИ

Наставник? Вся бригада!

Комсомольсько-молодіжний колектив комуністичної праці імені 60-річчя Великого Жовтня (бригадир Анатолій Миколайович Скворцов, групкомсорт Василь Лавриченко) з цеху нестандартного устаткування добре відомий на Кіровоградському заводі тракторних гідроагрегатів. За минулий рік цей КМК виборов звання бригади відмінної якості, нині він працює з особистим клеймом, всю продукцію здає тільки з першого пред'явлення. За другим квартал раціоналізатори КМК впровадили у виробництво дві новинки з річним економічним ефектом 700 карбованців.

Комсомолец Олександр Бондаренко порівняно недавно став членом цього комсомольсько-молодіжного колективу, та вже добився значних успіхів у роботі. Сьогодні Олександр розповідає про своє становлення як робітника, як особистості.

Стати до токарного верстата я мріяв ще в школі, а тому любив спостерігати за роботою нашого колгоспного токаря. Біля його верстата завжди купилась сиза металева стружка, а поряд, на тумбочці, рядками лежали готові, ще теплі деталі. Мене завжди хвилював сам процес роботи, коли із шматка заліза під різцем виходила потрібна річ. Тепер я розумію, що всі колгоспні токарі — універсали, адже, як правило, їм доводиться виготовляти найрізноманітніші деталі до сільськогосподарських машин часто без креслень і заготовок, та й потрібних інструментів їм іноді бракує. І, дивлячись на вправні руки колгоспного умільця, вирішив неодмінно стати токарем.

Відслужив у лавах Радянської Армії і вступив до Кіровоградського технічного училища № 6. Виробничу практику ми проходили на заводі тракторних гідроагрегатів. Тут я й почав свою трудову біографію. Мені поталанило: потрапив у цех нестандартного устаткування в комсомольсько-молодіжну бригаду Анатолія Миколайовича Скворцова. Поталанило тому, що бригада ця сильна своїми традиціями, вмілими спеціалістами, чуйним ставленням до новачків.

Оволодіти теоретичними знаннями — одна справа, застосувати їх на практиці — зовсім інша. По собі знаю, як важко доводитися новачкам у перші дні роботи. В цей час їм особливо потрібна допомога. Мені і тут поталанило: Анатолій Декусар — відмінний токар і наставник чудовий. Допоможе і верстат налаштувати, і різці правильно заточити, і поцікавиться, як я живу в гуртожитку, чи не потрібна мені якась допомога. Коли робота не ладилась, приходили на допомогу токарі Степан Ілліч Черненко, комсомолец Віктор Себіян, наш бригадир Анатолій Миколайович Скворцов. Старався і сам, адже працював у бригаді комуністичної праці, члени якої — неодноразові переможці соціалістичного змагання не тільки серед колективів заводу, а й колективів району, області. Поступово нагромаджувався досвід, я здобував практичні навички.

Нині я прагну здати екзамени на четвертий розряд. І впевнений, що цього доб'юся, адже в підвирітні моєї кваліфікації зацікавлена вся бригада.

ДОБРИДЕНЬ, ПЕРШОВЕРЕСНЮ!

ШИРОКІ ДОРОГИ У СВІТ ПІЗНАННЯ

ВІДКРИЛИСЯ ПЕРЕД ШКОЛЯРАМИ, СТУДЕНТАМИ І УЧНЯМИ СЕРЕДНІХ СПЕЦІАЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ, ПРОФТЕХУЧИЛИЩ ОБЛАСТІ В ДЕНЬ ПЕРШОГО ВЕРЕСНЯ. А ПОЧАВСЯ НОВИЙ НАВЧАЛЬНИЙ РІК ТРАДИЦІЙНИМ ЛЕНІНСЬКИМ УРОКОМ. НА ОДНОМУ ТАКОМУ УРОЦІ В КІРОВОГРАДСЬКОМУ ТЕХНІКУМІ РАДЯНСЬКОЇ ТОРГІВЛІ І ПОБУВАВ НАШ КОРЕСПОНДЕНТ:

В актовому залі зібралися учні всіх чотирьох курсів закладу. Ось група діячів-старшокурсників жваво, обговорює літню практику на базі відпочинку «Перлина», обмінюється враженнями про минулі канікули. А он, одразу видно, боязкі і сором'язливі учні першого курсу. Вони прикладаються до одного, знайомляться, з цікавістю розглядаються все навкруги. А вже тут їм учитель, тут здобувати професію.

Нарешті, пролунав такий довгожданий і хвилюючий дзвінок. На сцену вийшли директор технікуму А. І. Настоячий, викладачі, гості. Анатолій Іванович представив присутнім завідувача відділом пропаганди і агітації Кіровоградського міського Компартії України А. М. Катренка, якому і до-

ручено провести перший урок — Ленінський.

Анатолій Миколайович розповідав про роль і завдання молоді у виконанні рішень XXVI з'їзду КПРС, міжнародне становище і зовнішню політику нашої держави, познайомив із досягненнями виробничих колективів міста за перше півріччя. А потім мова зайшла про те, яким повинен бути сучасний молодий спеціаліст, які надії покладають на нього партія й уряд, про успіхи технікуму в досягненні цілей. З того, як уважно молоді слухала Анатолія Миколайовича, можна зробити висновок: тема цікавить присутніх.

Швидко минули сорок п'ять хвилин. Урок закінчився. Враженнями від щойно почутого ділиться учасники 4-го курсу ІЗІ групи по спеціальності «Технологія приготування їжі» Наталія БАКАЄВА і першокурсниця Мариса АВРАМЕНКО.

Н. БАКАЄВА:
— Анатолій Миколайович своєю розповіддю примусив мене замислитися: чи все ми, майбутні молоді спеціалісти, робимо для того, щоб повністю відповідати тим вимогам, котрі ставляться перед нами. Технологія — практика, котра нещодавно закінчилася, показала, що в основному ми, учні четвертого курсу, готові до самостійної роботи. Не боюся

робити такий висновок, бо в «Перлині», де я була бригадиром нашої групи дівчат і хлопців ретельно, з усією серйозністю і відповідальністю поставилися до завдання, яке їм доручили. Мої обов'язки як бригадира полягали перш за все в тому, щоб самі підійнялися з пів на четверту ранку і розбудити всіх. Потім прослідкувати за чистотою на кухні, за дотриманням технологічного процесу. Ну, і звичайно була, першим дегустатором тих страв, які ми готували. І на думку багатьох відпочиваючих, наша кухня була відмінною.

Л. АВРАМЕНКО:

— Слухаю про те, як молоді Кіровограда і області борються за виконання накреслених партії, і захоплювалася тією невичерпною енергією і завзятістю, з якою трудяться хлопці й дівчата. Захотілося й мені в чому не відставати від них.

Професію технолога по приготуванню їжі я вибрала не випадково. З дитинства ми із старшою сестрою Світланою дуже любимо куховарити. Нашими «фірмовими» стравами — тушеною картоплею і пирогами з яблуками і повидлом дуже любила ласувати вся сім'я. Тому ми із Світланою і приїхали до Кіровограда. Вона вступила до кулінарного училища, а я в технікум радянської торгівлі.

Страшенно хочу вчитися, і вчитися так, щоб потім мною гордилися. Як інші випускники багатьма випускниками закладу. Для цього є можливість. Переді мною відкриті всі дороги у світ пізнання...

Розмову записала
Т. КОЛІЙ.

НА ТВОЮ
КНИЖКОВУ ПОЛІЦЮ

ЧИ ВМІЄШ ТИ МИСЛИТИ?

Культура мислення. Культура мови. Що входить у ці поняття!

Немало філософських творів написано про це. Але серед них зовсім мало адресованих молодим читачам. Тож книга «Про культуру мислення», яка щойно з'явилася на полицях магазинів, повинна привернути увагу читачів. Вона належить до серії «Філософська бібліотека для юнацтва», яку порівняно недавно запровадив Політвидав.

Автори книги А. Касимжанов і А. Кельбуганов дохідливо й просто ведуть мову про культуру мислення молодого людини, сучасність і моду в широкому розумінні. Для того, щоб стати культурно мислячою людиною, необхідно не тільки оволодіти певною сумою знань, але й навчитися самостійно вирішувати теоретичні і практичні проблеми, які обов'язково виникають на життєвому шляху кожного.

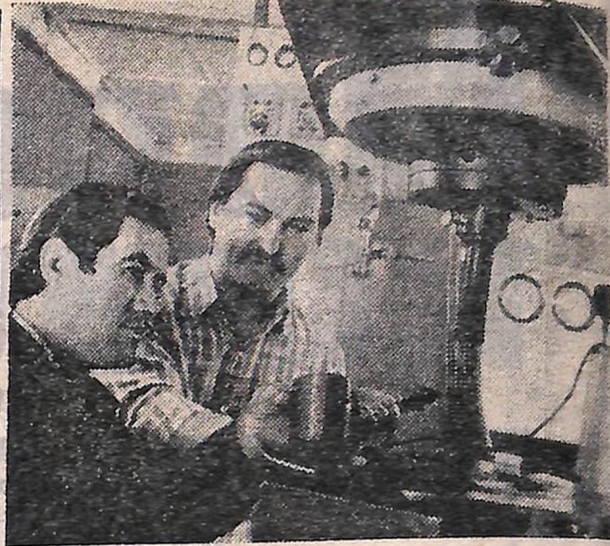
Читачів, безперечно, зацікавлять вислови видатних філософів світу про культуру мислення.

Перший розділ книги присвячено історичному розвитку мислення людини. Другий під назвою «Внутрішня» і зовнішня культура» цікавий тим, що в ньому йдеться про шляхи оволодіння культурою мислення, можливості її підняття у суспільстві розвинутого соціалізму.

З третього, останнього розділу — «Філософія і культура мислення» — читач дізнається про такі філософські поняття, як дисципліна мислення та її складові: чіткість, логічна послідовність, обґрунтованість, несуперечливість.

Загалом книга, хоч і написана лаконічною науковою мовою, читається легко. Відкриває багато нового для юнаків і дівчат, які лише стають на шлях осмислення свого життя. Стане вона а пригоді й учителям, комсомольським працівникам і пропагандистам, усім, хто займається вихованням молоді, шукає ефективні шляхи впливу на цей процес. Певен, кожен юнак чи дівчина, прочитавши її, постраждають не пересипати свою мову «супермодними» слівцями, а прагнутимуть оволодіти всіма надбаннями рідної мови. Адже висока культура мислення без цього неможлива, переконують автори книги.

С. КОЛЕСНИКОВ.
м. Кіровоград.

Нові верстати з маркою КІСМУ знайшли широке застосування на великих підприємствах нашої країни. Їх можна побачити на Київському заводі «Вільшанів» та інших.

Верстати сімейства «Дуга», виготовлені під керівництвом кандидата технічних наук доцента В. І. Носулєна у спеціальній лабораторії обробки металів електродугою, продуктивніші і економічніші від аналогічних зразків. Вони здатні робити фасонні отвори глибиною до трьох метрів у важкооброблюваних матеріалах.

Новий метод обробки металів запатентований у радянській країні.

На знімку: інженери **І. В. КАНЕВСЬКИЙ** і **Ю. П. РЕДЬКО** проводять дослідження в інститутській лабораторії.

Фото Р. ЄМЕЙКИНА.

СТО ДОРІГ — ОДНА ТВОЯ

ПРОФЕСІЯ НА РОКИ

Можливо, за інших обставин доля цих жінок склалася б інакше...

— Для мене телеграфістика завжди була живою. За нею радість і прикроці, успіхи й невдачі, в ній б'ється пульс країни.

З І. А. Власенко я познайомилася на обласному конкурсі телеграфістів. Вона була в складі жюри. Ветеран праці, народжена грамота. На телеграфі з 1950-го. Мріяла стати радисткою. Не вдалося.

— А точніше, — додає, — мріяла знайти дорогу, яка б давала радість і натхнення, знайти свою справу.

Чи знайшла? Знайшла. Тридцять два роки працює на центральному телеграфі. Тисячі телеграм. Майстрами стала її учні. І як лідішова невинна. Та не може розлучитися з колективом, з роботою. А ще вона радіє молодим. Що потрібно телеграфістці? Знання, само собою, спеціальна підготовка, працелюбність. Крім того, людяність.

Для неї важливо, щоб ці речі були в кожній з її учениць, щоб і їм робота телеграфіста була на радість.

П'ятнадцять років тому Г. М. Помазан вперше побачила комутатор, вперше одягла гарнітуру телефоністки, взяла в руки з'єднувальний шнур. Сфера зв'язку, її — кілометрами не виміряєш. Тут особливу роль відіграють ввічливість, ширість, такт. Але й тут є продуктивність праці. І тут потрібні вправ-

ність, швидкість. Боротьба за хвилину, секунду, за еднування абонентів, розмова з ними, контроль початку розмови, роз'яснення. Передача замовлень. А на черзі вже інші абоненти. Більше тридцять за годину (при нормі двадцять три). І так день у день.

А культура обслуговування — це вміння спілкуватися з людьми. Галині Миколаївні щиро дякують. Скарг немає. Вона завжди намагається бути спокійною. Навіть коли грубіяють. Адже хоча і кажуть, що абоненти завжди праві, вони, абоненти, також різні бувають.

— Трапляються в нашій роботі і помилки, — каже Галина Миколаївна. — А іноді замовник «свідчить» тільки через те, що в нього поганий настрій. Ось у такій ситуації для телефоністки головне — спокій, втримка. З них починається контакт із людьми.

Мені розповідали випадок. Дзвонили вночі. Людина у важкому стані. Потрібна термінова консультація професора, у якого лікувався хворий. Він не знав ні номера телефону, ні адреси лікаря, відоме було лише місто, де той жив. Та все ж телефоністкам з бригади Г. М. Помазан вдалося допомогти. А бригадир не бачить у цьому нічого особливого.

— Кожен так би зробив, — каже.

Власне, мав би зробити.

Л. ІВАНІЧ.

ПОЧАТОК ТРУДОВОЇ БІОГРАФІЇ

ГОСПОДАРІ СВОЄЇ ДОЛІ

Віра не випадково вирішила стати токарем. Робітники цієї спеціальності скрізь потрібні. Тому й вступила дівчина до Кіровоградського технікуму № 6. Та закінчити його не вдалося. Не стало матері, і довелося Вірі Кулик повернутися до Знамянки. На плечі 16-річної дівчини лягли турботи про меншого брата Слава, домашнє господарство. А коли брат пішов до школи, Віра стала працювати диспетчером служби руху на залізниці. Згодом прийшла на Знамянський міжгосподарський комбикормовий завод, де влаштувалася

лаборантом. Підприємство це з року в рік нарощує свої потужності і там, звичайно, раді поспівачню. Тепло зустріли Віру на новому робочому місці, ввели її в коло нових обов'язків. Правильно провели точний технічний аналіз, простежити за дотриманням технології при виготовленні комбикорму — цього вчила дівчину завідувача лабораторією Валентина Федорівна Дудник. Вчила добрим словом, слушною порадою, особистим прикладом.

Нині Віра Кулик впевнено визначає сорти домашніх, вологість зерна, досконало знає весь техно-

логічний цикл. Сумлінною роботою лаборанта задоволені в колективі, тож і запропонували дівчині вступити до Одеського технологічного інституту.

З приходом Віри Кулик на комбикормовий завод похвалилася тут і комсомольська робота. Відтоді, як її обрали групкомсоргом, частіше почали з'являтися «блискавки», гострі сигнали. Комсомольці стали цікавіше, змістовніше проводити своє дозвілля.

Вистає турбот у комсомолки, і дівчина успішно справляється з ними. Бо поруч — товариші, надійні, уважні, чуйні.

Д. ТАНСЬКИЙ.

На знімку: кращий працівник Знамянського міжгосподарського комбикормового заводу лаборант **ВІРА КУЛИК**.

Фото Ю. КРУПЧЕНКА.

Те, що

запам'ятається

Наш студентський будинок «Чайка» Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна був зайнятий на будівельних роботах у радгоспі «Третій вересень» Поговоріть

ВІДГОМІН ТРЕТЬОГО ТРУДОВОГО

ського району. Заплановані роботи будагоспів виконали на 110 процентів. І хоча час у студентів ушлюблений, жила не самою роботою. В селі Білозерному, де ми перебували, допомагали тваринникам заготовляти корми; наші спортсмени провели кілька зустрічей з місце-

вою футбольною командою; учасники художньої самодіяльності виступили з концертами перед сімейними трудівниками. Допомогли відремонтувати дитячий садок.

Надовго запам'ятається це трудове літо кожному із 38 членів будагоспу.

В. СПІВАЧЕНКО.

Старшим бібліотекарем Вільшанської районної бібліотеки Людмила Опрі працює вже 6 років. Вона секретар комсомольської організації, активна учасниця масових заходів, які тут проводяться. На знімку: **Л. ОПРЯ** допомагає десятикласниці Вільшанської середньої школи **Олегу ЯЦЕНКУ** підібрати літературу.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

„ДЕРЕВО“ МИРУ НА ПАЛУБІ „КРІСТІНИ“

Чорне мертве місто і над ним на жовтому фоні — напис: «Hil» — нейтронні бомби — такі емблеми несуть п'ять «кораблів миру», які стали на якір на одному з каналів Амстердама. На палубі «Крістини» — прапорці цієї флотилії — височить величезне дерево. На його гілках, зроблених з металевих прутів, численні листи і телеграми, які були передані на борт за ті десять днів, котрі воно знаходилося в рейсі. «Люди різного віку, не вагаючись, виходять на бортову з ядерною загрозою!» — пише 42-річна пані Грау із Дюрстедте. «Роззброєння — це значить, що матері всієї планети можуть не боятися за долю своїх дітей», — говорить в телеграмі жителька Вагенінге-на. Ось рожевий паперовий голуб, на ньому лише одне слово — «Життя!». А ось карточка трирічного малюка: «Я не хочу боятися, ніколи!» Різні люди писали листи, котрі стали листям «дерева миру», та всіх їх об'єднує одне: глибока тривога за майбутнє Європи, прагнення відстояти мир.

Це справді так. Колиш, багато років тому, Бісмарк, бундівто оказав, що, «коли у світі станеться новий потоп, я відправлюсь у Голландію, бо там усе відбувається на 50 років пізніше». Нині подібне висловлювання безнадійно далеке від істини. Можна без перебільшення сказати, що сьогодні саме ця невелика західноєвропейська країна, що розкинулася на берегах суворого Північного моря, чекає на перемир'я. 14 мільйонів чоловік, подіє багатьма іншими, куди більшим західноєвропейським державам, приклад того, як треба боротися за мир, проти напівнапад Європою нейтронної і ядерної загрози.

Опит громадської думки свідчить, що колишній другий голландець виступає за те, щоб звільнити Європу від ядерних ракет. Характерно й те, що саме в Голландії були створені, уперше в Європі, комітети боротьби проти нейтронної смерті.

Так, голландці — і рейс миру, котрий завершився в Амстердамі, ще раз це підтвердив — готові захищати своє право на мир, на життя з не меншою наполегливістю і мужністю,

ніж вони протягом століть захищали свої греблі і дамби від натиску розбухалої стихії. Причому

характерно, що справа замісту миру в Голландії набула загальнонародного характеру. У ній беруть участь представники найрізноманітніших поглядів і політичних партій, від комуністів до селянських демократів, від нацистів до радикалів, молодіжні, жіночі та інші громадські організації, люди різного віку і професії. Все це, природно, опликає зростаюче роздратування у Вашингтоні і НАТО. Ха-

ДУМКА ЧИТАЧА

Мир

переможе

«Люди, будьте пильні!» — повторюємо ми

слова Юліуса Фучіка. Хто загрожує мирності? Хто бомбардує Південний Ліван? Хто посилав банди в Афганістан? Хто озброює Китай? Хто кидає на Хіросіму і Нагасакі атомну бомбу, а тепер погрожує планеті бомбою нейтронною?

Хіба можна допустити, щоб зграя мілітаристів піршувала дозою Землі? Нині в Вашингтоні не хочуть зрозуміти, що з СРСР безглуздо розмовляти з позиції сили. Комплекс радянських мирних ініціатив, сконцентрований у Верховній Раді СРСР «До парламентів і народів світу», — приклад розсудливості могутньої держави.

Я хочу мирно навчатися. Не сумніваюсь, цього ж прагнуть діти Америки, Західної Європи, діти всіх країн. Я звертаюсь до американської ревіснції: «Поясни нейтронним маніякам, що нова війна — це траурна стрічка на всій нашій планеті».

Мир переможе війну! Ми клянемось зміцнювати солідарність з молоддю світу! Ми протиставимо заокеанським паліям війни наше одностайне «Ні — війні! Миру — мир!»

Ірина Черячукіна.

актерно, що у дії, коли рейс миру стартував у Роттердамі, генеральний секретар НАТО Лунс, виступаючи на голландському телебаченні, напівуважав на учасників руху за мир і певозначно вимагав від керівних кіл Голландії спавести поряток у країні.

— Нині рух за мир, проти ядерної небезпеки розгортається повсюди, але на мою думку, головний фронт цієї боротьби — це саме країни Західної Європи, які опинилися в результаті мілітаристського курсу Вашингтона під особливим серйозною загрозою, — сказав у бесіді з нами Хенк Хукстра, голова Компартії Нідерландів.

— Антиядерний, антиракетний рух у Нідерландах виробив і продовжує виробляти власні і, як показує досвід, досить ефективні форми боротьби проти ядерної загрози. Можна не сумніватися, що ряди цього руху і надалі поповнюватимуться новими людьми, представниками різних верств населення нашої країни, об'єднаними спільною турботою і метою — відстояти мир, не допустити неоправданого...

Ю. КОРНІЛОВ,
спецкор ТАРС.
В. КУЛІШОВ,
власкор АПН.

ГЛИБОКЕ ОБУРЕННЯ

БЕРЛІН. Агресія південноафриканського расистського режиму проти Ангони викликає глибоке обурення молоді НДР, говориться в опублікованій тут заяві Спілки вільної мімецької молоді.

Юнаки і дівчата НДР, зазначається в документі, вимагають негайного припинення всіх провокацій проти цієї країни.

ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ

БУДАПЕШТ. Питання вдосконалення системи підготовки молодих спеціалістів для сільськогосподарства були обговорені на міжнародній конференції, яка завершилася в місті Кестхей і з роботи якої взяли участь представники 11 країн світу, а тому числі Радянського Союзу. Вони обмінялися досвідом збагачення сільськогосподарських наук, відвідали ряд вищих навчальних закладів УНР, де ведеться підготовка молодих кадрів для сільського господарства.

Підбито підсумки діяльності молодіжних будівельних загонів у Угорщині. За третій трудовий семестр угорські студенти, а також учні старших класів виконали обсяг робіт на суму понад 300 млн. форинтів. На будовах країни цього літа працювало понад 50 тис. представників молодого покоління УНР.

БЕЗНАДІЯ

ЛОНДОН. «Тепер, коли у нас немає роботи, нам нема чого робити в цьому світі. Ця країна не може дати нам роботу, вона не може нам дати нічого». Цей сповнений сльозами й болем лист знайшла на столі мати Шона Гранта, Шона і його товариша Грема знайшли через деякий час мертвими. Двоє молодих людей, яких ще не минуло двадцяти років, кінчили життя самогубством, усвідомивши, що суспільство, в якому вони жили, не здатне дати їм ніякої роботи, а й навіть надії одержати її.

ЛОЗУНГ БОРІТЬСЯ

ЗАХІДНА БЕРЛІН. «Боротьба проти війни і гонимі озброєні невіддільна від боротьби підтримання миру і соціальної справедливості». Під таким лозунгом ведеться підготовка до мініфестації за мир, яка приурочена до річниці початку другої світової війни. Вона проводиться об'єднанням «Молодь — проти гонимі озброєні», до якого входять понад 70 громадських і молодіжних організацій.

МІНІМАЛЬНІ ШАНСИ

КОПЕНГАГЕН. Серед майже 250-тисячної армії безробітних Данії понад 85 тисяч чоловік — юнаки і дівчата віком до 25 років. Багато з них опинилися в черзі на бірні праці зразу ж після закінчення школи і мають мінімальні шанси для працевлаштування. Згідно з офіційними даними, щорічно близько третини випускників загальноосвітніх шкіл країни не можуть дістати роботу або місце учня на виробництві.

ПРОТЕСТ

ЙОЗЕФА КАПА

ВІДЕНЬ. Негідну роль узяло на себе австрійське телебачення. Цей апологет гонимі озброєні намагався всліпо виправдати страхотливий злочинний зброю — нейтронну бомбу, рішенням про виробництво якої прийняла американська адміністрація.

З рішучим протестом проти нагнітання воєнної істерії по австрійському телебаченню виступила голова молодіжної організації «Соціалістична молодь» Австрії Йозеф Кап.

Зал аплодує МІМОВІ

Він сам на порожній сцені. Ніких декорацій. Весь реквізит — табуретка, на яку він сідає. Підняті руки заміряли над уявним роялем. Обличчя патхенне, він хвилюється, він грайливо збирається: зараз, у що мить, зазвучить музика. Напруження актора передається публіці, зал замирає. І ось воно! Пальці стрімко падають на певніми клавіші, одна за одною чергуються віртуозні ірисажі, «викопавець» у такт «музиці» нестямно розхитується на табуретці, очі напівзаплюснені.

І раптом, ніби опам'ятовившись, він обриває «гру», зі ширим подивом, майже переляком дивиться на інструмент, і... робить обережний рух, ніби піднімаючи кришку клавіатури. Зал озивається реготом, котрий не змозже тепер уже до кінця номера.

Лауреат всесвітніх фестивалів молоді і студентів у Софії, Берліні і Газані Олександр Жеромський показував свою програму більш ніж у тридцяти країнах світу, і востаннє його приймали захоплено.

Актором Жеромський став випадково. В кінці п'ятдесятих років працював старшим лаборантом кафедри геофізики Московського державного університету і готувався до вступу на геологічний факультет.

Якось, повернувшись після закінчення польового сезону з екскурсії, Жеромський побачив оголошення: «Будинок культури МДУ приймає благодійних займатися пантомімою у турок-студію».

І цікавості зазирнув у кімнату, побачив юнаків і дівчат і вже збирався зачинити двері, як раптом до нього звернувся керівник: «Заходьте, будь ласка».

— Що ви, я випадково, — заикався Сашко, — але зайшов...

Якось після концерту для студентів МДУ до Жеромського підійшов популярний режисер радянської естради Сергій Андрипович Каштелян: «Юначе, вам треба серйозно вчитися».

1965 року Великий театр влаштував конкурс молодих акторів на роль Паки у спектаклі «Сон літньої ночі». Жеромський вирішив спробувати і був прийнятий у труп.

Працюючи в театрі, Сашко отримав ґрунтовну підготовку, однак творчі можливості Жеромського шукали іншого втілення. І коли рік по тому композитор Юрій Саульський запросив Сашку до естрадної трупи, він знову повернувся до пантоміми.

Перший номер — «Легенда про Наганіні» — успіху не мав. Жеромський замахнувся нашто високо, музика неликого композитора виявилася переконливою від виразних засобів молодого актора.

Випадком думка: «А може, знову в геологію? В 22 роки це не пізно...» Щоб розв'язатися, зайшов у кіно на «мультики». І, дивлячись на екран, несподівано знайшов те, що шукав.

Увечері перед виступом у концертному залі «Ермітаж» підійшов до Саульського: «Я дещо приду-маю».

— Робіть, що хочете, — закликав плечима Юрій Сергійович. Очевидно, він теж

вирішив, що актор Жеромський не відбувся.

Сашко попросив піти, та зіграти музичну тему з «Віолетти» і виконав підготовлений ще в клубі МДУ етюд «Снігова баба», розклавши його за фазами музично-пластичної імітації.

Помер був гаряче прийнятий. Саульський його не бачив і прибіг за музичною «Що трапилося?» Довладно пояснити Сашко не встиг, Юрій Сергійович виштовхав його на сцену: «Ідіть, повторіть номер. Ви чуєте, що робиться в залі?»

За 17 років, що минули від цього виступу, Жеромському багато і від душі аплодували. Та перші ті оплески звучать у його вухах і досі. Це було несподівано. А коли розібратися — закономірно. Тому що постійний пошук свого творчого обличчя має ірешті-решт привести до успіху.

До Міжнародного фестивалю молоді і студентів у Софії Жеромський підготував гострий політичний номер, спрямований проти війни у В'єтнамі, — «Панцерний солдатик». Він і приніс молодому акторові звання лауреата.

Після фестивалю Сашко виступав у різних естрадних колективах і довгі роки — у Московському Мюзик-холлі.

Вальний від виступів час цілком віддавав комсомольській роботі: п'ять років був секретарем першої організації Роскомконцерту, багато трудився в активі Московського міського комсомолу.

1976 року Сашко запропонував створити ансамбль пантоміми. Ідею зустріли насторожено. Глядачі були давно знайомі з мистецтвом таких чудових майстрів, як Марсель Марсо, клоуном Леонід Єнгібаров. Але цілий ансамбль... І все ж вирішили спробувати.

Відразу виникла проблема: де узяти акторів? «Чистоті» пантоміми в творчих вузах не навчають. А ті, хто вирішив присвятити себе цьому жанру, виступають на естраді з власними номерами.

Жеромський вирішив створити свій ансамбль із артистів з високим професіональною підготовкою, багатостороннім або цирковим, і пробував спортсменів, запрошував талановитих молодих із самодіяльності. Однак у підсумку основу трупи склали люди, які приймали з найбільшого пантомімі жанру — корейської пантоміми.

П'ять років існує ансамбль Жеромського. Це сформований колектив з різноманітним репертуаром, у якому, крім композицій з окремих номерів («Дивацтва міма»), є драматургічно цілісні спектаклі. Такі, як «Буратіно» — казка для дітей і дорослих.

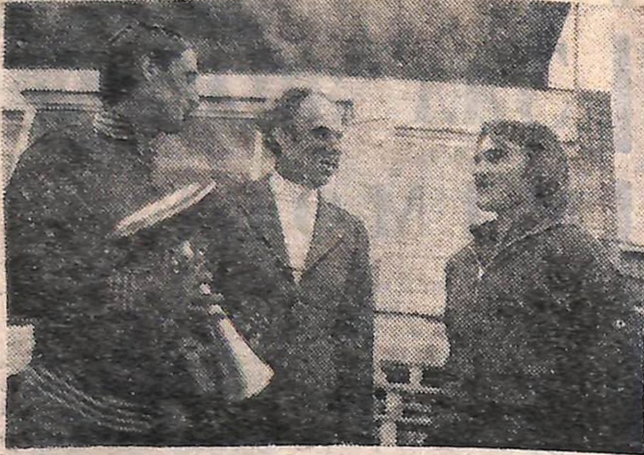
Нині ансамбль готує нові спектаклі — «Віногради кітотка» і «Комедіанти»; разом з драматургом Софією Давидовою Жеромський пише сценарії з уявною назвою «Великий пімій». Це історія зародження і розвитку кінематографа.

В. ПОЗНАНСЬКИЙ.

ТОКІО СЬОГОДНІ
На знімку: столичний район Гіндза. Тут знаходяться всесвітньо відомі торгові квартали.

Фотохроніка ТАРС.

Перехідний кубок «Молодого комунара» у колективі фізкультури Кіровоградського машинобудівного технікуму. Його отримали у день відкриття обласного фіналу викладач фізвиховання М. С. Виноков і його вихованці, кандидати у майстри спорту з багатоборства ГПО Валерій ГОНЧАРУК та Сергій КУШПІЛЬ.

Лісовий масив на Новомиколаївці. Тут стартували змагання.

КОЛИ голова обласного спорткомітету О. П. Березен поздоровив учасників змагань з 50-річчям Всесоюзного фізкультурно-спортивного комплексу ГПО, і велика група кращих багатоборців підбігла до щогли, щоб підняти прапор, серед них ми впізнали давніх знайомих — школярів, студентів, робітників і колгоспників, котрі вже декілька років підряд виступають на обласних турнірах і не втрачають підтримки. Он до щогли підходить високий і стрункий юнак — Володимир Твердоступ. Ще навчаючись в Кіровоградському машинобудівному технікумі, цей комсомолец склав залік з фізичної та військово-технічної підготовки за програмою нового фізкультурного комплексу. Потім став розрядником, чемпіоном міста і області з багатоборства ГПО, виступав на республіканських і всеукраїнських змаганнях. Тепер член збірної команди динамістів країни. Хлопець регулярно тренувався, нині у найкращій формі і готовий подолати нову висоту.

Ще один «старожил» команди Ленінського району м. Кіровограда — майстер спорту Наталя Пудова, інженер заводу «Червона зірка», орієнтувальниця, туристка, краща багатоборка свого підприємства. А минулорічна чемпіонка області Раїса Марталер (Знам'янський район) приїхала на змагання зі своїм сином Юриком, котрий виступає у першій віковій групі. Знаємо ми й інших «старожилів» із цеху багатоборства, які прагнуть удосконалити свою майстерність і гедуть за собою своїх друзів — Ніну Борик, Ніну Ізюменко, Тамару Марченко, Юлію Поворожню, Валерію Доценку, Марію Шевченко.

А ось нові знайомі. Стартував на стометрівці невисокий юнак. Ривок — і він поперед усіх. Спочатку здавалося, що це спринтер, котрому доводилося брати участь у змаганнях республіканського чи й всеукраїнського масштабу. Однак перед фінішем хлопець дещо збавив темп, та всеодно — 11,8 секунди — кращий результат дня. Вже в секторі для метання гранати дізнаємося, що Сергій Мінгальов працює на Олександрійській фабріці діаграмних паперів машиністом. Він — футболіст. В армії виконав норматив кандидата в майстри з військового триборства.

У чоботях, з повним спорядженням бігти вигризи, звичайно, важко, ніж доріжкою стадіону, — міркує Сергій. — Однак я приїждив до фінішу на довгих і коротких дистанціях першим, бо мав запас сил ще зі школи. Тому армійське життя для мене було

легшим, ніж для деяких моїх товаришів. І тепер, коли йду в жеківський клуб юних футболістів, їм нагадую: «Не забувайте — вам доведеться одягти гімнастерку воїна...»

Робітник, котрий став чемпіоном свого підприємства з багатоборства ГПО, пропагує фізкультуру і спорт ось так — власним прикладом і простим словом.

Ще одне знайомство — у плавальному басейні ДЮСШ облспорткомітету —

із Володимиром Скворцовим із Світловодська. Він виступав у групі багатоборців «Фізичне удосконалення». Для виконання нормативу на стометровій доріжці йому довелося 2 хвилини і 15 секунд. Скворцов фінішує з результатом 1 хвилина 05,9 секунди.

— Справжній дельфін! — чулося з трибуни уболівальників, коли суддя-інформатор оголосив результат.

ТОН, ЗАДАНИЙ Володимиром, підтримали члени збірної Світловодська — майже всі показали високі і сталі результати. Одразу можна зробити висновок: тренуються вони цілодобово — на морі, в плавальному басейні. Якби так добре світловодці виступали ще й у тирі, на стадіоні і під час кросового забігу в лісовому масиві Новомиколаївки, то як їм минулі роки, неодмінно були б серед призерів усієї команди. А так вони набрали тільки 471 очко. Це більш, як удвоє нижчий показник, ніж у багатоборців Ленінського району м. Кіровограда (1069 очок), котрі очолили турнірну таблицю міських колективів. Ще гірше за світловодців виступили спортсмени Знам'янки. У них 368 очок. Тільки 5 чоловік з 10 дали команді міста залізничників залізкові очки. Виходить, ця збірна укомплектована «випадковими» людьми — тобто не переможцями першості міста. Команду довелось виручати Олександрові Янчуку, голові районної ради ДСТ «Локомотив». Цей спортсмен (один із найстарших у команді) зумів набрати 68 очок. Коли б кожен виступав на такому рівні, знайомці змогли б обіграти олександрійців, котрі набрали теж небагато очок (490), однак стали третіми призерами.

НОВЕ ЗНАЙОМСТВО

з міцними, сильними і красивими людьми відбулося під час обласного фіналу першості країни з багатоборства ГПО на призи «Комсомольської правди»

Світловодця Володимира СКВОРЦОВА назвали дельфіном.

нове ім'я в списку чемпіонів Кіровоградщини.

У віковій групі «Сила і мужність» виділявся учень Кіровоградського машинобудівного технікуму Сергій Кушпіль. Він кандидат у майстри з багатоборства ГПО, виступав на республіканських змаганнях авангардівців республіки, став там призером. І тепер в Кіровограді, він випередив усіх суперників. Коли Сергій отримав під час урочистого відкриття турніру кубок «Молодого комунара» (майбутні машинобудівники ста-

ли переможцями обласного огляду роботи колективів фізкультури по впровадженню комплексу ГПО за підсумками другого кварталу року), то сказав:

— Ми постарасмося і тут бути без програшу.

За словом — конкретна дія: Сергій Кушпіль разом із своїм одноклубником Леонідом Радіоновим увійшли в число «золотих» призерів.

всі багатоборці у гарній формі, дисципліновані, скромні.

І вони «скромно» перемогли.

А ось добровеличківці раптом здивували організаторів змагань. Ще кілька днів тому вони рапортували, що мають найбільше значківців, підготовлених за перше півріччя (5616). З такого великого загону можна було віді-

сленка з Добровеличківського району вперше взяла в руки гвинтівку саме тут, під час фіналу області. Десять інших учасників змагань чесно признались, що вони на старті ГПО виходять від випадку до випадку — раз взимку, потім ще весною і восени — ось і вся підготовка. Тож ми з тривогою підкреслюємо: найгірше із складанням нормативів ГПО саме в шкільних колективах фізкультури. І нарікання варто адресувати не тільки спорткомітетам, а передусім районним і міським відділам народної освіти. Та й самим учасникам змагань, які підвели свої колективи, хай буде сорочино. Хто, скажімо, має більше часу для занять у групі ГПО — сімейний робітник чи 15-річний школяр, котрого з уроку фізкультури запрошують ще й на заняття у спортивній секції? Прислухайтесь ж до олександрійця Сергія Мінгальова: юних чекають випробування, і до них треба готуватися. То не забувайте про комплекс ГПО! Не забувайте в рік його піввінкового ювілею.

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».
Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА
та В. РЕШЕТНИКОВА.

брати хоч десять найбільш здатних до боротьби. Та команда району осоромилась — 92 очка, які вона набрала, стали доказом того, що якісний показник підготовлених значківців (нагадаємо, що гайворонці по масовості другі за добровеличківцями — 5344 очка) найгірший. Бо навіть посередні багатоборці з інших колективів в особистому заліку мали кращі результати, ніж уся команда Добровеличківки.

Осоромилися і представники Світловодського, Онуфріївського, Голованівського, Кіровоградського районів, у яких лише по 2—4 багатоборці мали залізкові оцінки.

Стривожив той факт, що представники перших двох вікових груп отримали найбільше нулів. І це в той час, коли школярі складають залік з початкової військової підготовки. Наприклад, у тирі з п'ятдесяти 14—15-річних багатоборців лише 4 дали своїм командам залізкові очки, решта школярів не підтвердила нормативу. Тож виникає сумніве: а чи складали взагалі ці «значківці» нормативи комплексу ГПО і чи брали участь у змаганнях на перших двох етапах — у колективах та на районних і міських змаганнях? Сумніви сумнівні, а судді встановили, що, наприклад спорт-

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

Бюро міжнародного молодіжного туризму «Спутник» Кіровоградського обкому комсомолу пропонує заманливий круїз по Дніпру з 10 по 23 вересня і маршрутом Ленінград—Київ з 27 вересня по 2 жовтня.

Вартість путівок — в залежності від класу кают.

По довідки звертатися в райкоми, міськомкомі ЛКСМ України і в бюро міжнародного молодіжного туризму у «Спутник» ОК ЛКСМУ, тел. 7-35-77.

«Молодой коммунар» —

орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316030, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-38; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу агітації — 2-56-65; фотолабораторії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.